

kyndige, og i den er det Spørgsmaal drøftet, om det dog ikke vilde være vigtigt at anlægge en Fæstning ved Frederikshavn. Man ansførte Udskilling for og imod; men det forekom mig, at de Grunde, der ere ansførte for, ere mindst lige saa vægtige og maasse mere vægtige end de Grunde, der ansføres imod. Det skal jeg imidlertid ganske lade staa hen; thi jeg har jo set, at den høitærede Minister, som jo ganske vist har Ord for at være saa særdeles sagkyndig, er uenig med sine Sagkyndige her i det høie Thing angaaende forskellige Stillinger; han kan altsaa ogsaa være uenig med andre Militære, som have udtalt sig gunstig om den Stilling, jeg har nævnt. Vi hørte saaledes forleden af et æret Medlem, paa hvis Dom jeg sætter særdeles Pris, udtale, at Elbodalen ikke afgiver nogen gunstig Stilling for et Forsvar af Sjælland, medens man her ved at efterlæse Motiverne til det nærværende Lovforslag ser, at Ministeren er af en ganske anden Anskuelse; altsaa de Sagkyndige kan man paa ingen Maade stole paa. De neutralisere hverandre; den ene mener Et, den anden et Andet. Det Samme kan efter min Mening ansføres om Flankestillingen ved Helgenæs. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Zvermoes), som har undersøgt denne Stilling — det veed jeg med Visshed — siger, at det er ingen gunstig og holdbar Flankestilling, medens Ministeren siger i Motiverne, at det er en meget god Stilling, som man kan bruge. Altsaa, jeg regner ikke saa overordentlig meget paa, hvad de Sagkyndige sige i den Slags Sager, og jeg tror derfor, at det er værd at overveje blandt andre Punkter, om ikke ogsaa det af mig nævnte Punkt, som ganske vist for en Sagmands Del ser ud til at have en ret heldig Beliggenhed, ikke skulde egne sig til at være det Punkt, man vilde vælge. Jeg er overbevist om, at man maa komme til at vælge sig et fast Punkt i Sjælland, som man vil forsvare, og fra hvilket man — det er nemlig Hovedsagen — i Fald der kommer gunstige Chancer, i Fald den byder sig gunstig for os, kan have et Udgangspunkt, en Operationsbasis; det er saa langt lettere at trænge frem, naar man har holdt et saadant Punkt i en udsat Landsdel, end at skulle gjøre formelig Landgang paa denne. — Med Hensyn til Alliancer skal jeg, da jeg ogsaa blev noget misforstaaet med Hensyn til, hvad jeg forrige Gang yttrede, blot tillade mig at bemærke, at i vore Dage føre Staterne en Interessepolitik og

ikke Høiesspolitik. Jeg kan derfor for mit Bekommende tænke mig Alliancer, med hvem det skal være, med den, med hvem det er fordelagtigst at slutte Alliance. Det er ikke alene i Staterne i det Store, men det er ogsaa i de parlamentariske Forsamlinger i det Mindre, at Interessepolitikken gjør sig gjældende. Vi se, at 2 Stormagter, som for 2 Aar siden vare nærvæd at rive Dinene ud paa hinanden, jeg mener det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og hans Parti og den høie Regjering, nu gaa Haand i Haand som Allierede. Altsaa, fordi man før har været i Krig og Splid, kan man meget godt tænke sig at blive Allierede. Det er der ikke Noget i Veien for, og Danmark har efter min Mening kun en Opgave i sin Alliancepolitik, og det er at se at slutte sig til de Naboer, det har paa hver Side, Naboer, som hver for sig ere større end Danmark. Den Stilling, saaledes at ligge som Overgangsled, har store Fordele, men den har ogsaa store Farer, og da navnlig den, at, dersom dette mindre Overgangsled søger andre Veie, søger at realisere andre Formaal end dem, som det store Komplex, hvortil det hører, søger at opnaa, er det udsat for, at Naboerne ville knuse det i deres Favntag. Det er navnlig det, jeg tror, at vi som en lille Stat bør have for Øie: at indrette vor Politik saaledes, at den, uden at vi derfor høie os for brutal Overmagt, svarer til den Politik, som føres ved Siden af os. Jeg yttrede forrige Gang, at Lydsland snarere havde den Opgave at give os Land tilbage end at tage Land fra os. Jeg motiverede ikke dette nærmere den Gang, men jeg skal blot tillade mig derom at gjøre den Bemærkning, at Lydsland allerede har saa mange fremmede Bestanddele indenfor sig, baade Polakker, Franske og Danske, at der ikke er nogen Grund til at antage, at Landet vil søge at udstrække sig videre i den Retning. Det turde muligt indeholde større Farer for selve dette Land. Altsaa gaaende ud fra, at Interesserne ere de overveiende, tror jeg netop, at Lydsland ikke har den Hensigt at tage Land fra os. Det skal ikke nægtes, at de, der paastaa, at Lydsland ikke synes tilbøielig til at give os Land tilbage, have nogen Grund til deres Paastand i det, som er herndt under den høie Regjering's Auspicier, det nemlig, at en Traktat, der, hvor daarlig den end kunde være, dog indeholdt ligesom en Pant, hvorved vi kunde gribe, for at faae Slesvig tilbage, blev hævet, og naar jeg forrige Gang